

Cầu Vồng Bảy Sắc

Một hôm, sau trận tuyết lớn, tôi trèo lên núi tuyết trong công viên chơi.

Không ngờ, đột nhiên tôi bị lún vào bên trong, trượt mãi, trượt mãi, càng lún càng sâu. Khi rơi xuống đáy, tôi ngẩn người, trước mắt tôi là Thế giới Băng tuyết.

Trong Thế giới Băng tuyết có rất nhiều người, nhưng ai nấy mặt cũng lạnh như băng, không chút biểu cảm nào cả.

Tôi cảm thấy không thích nơi này một chút nào, tôi phải mau chóng trở về nhà thôi.

Sau đó, tôi thấy một cô bé ngồi trên băng ghế tuyết. Tôi bèn ngồi xuống bên cạnh và hỏi thăm đường về nhà mình.

Cô bé lạnh lùng nói: “Về nhà nào?”

Tôi nói: “Chính là nơi mà trên trời có Mặt trời đó.”

Cô ấy nghe nói đến “Mặt trời” thì lập tức giật mình sợ hãi, vội vàng lấy tay bịt miệng tôi: “Suyt, không được phép nhắc đến 2 chữ này, vệ binh của Ma vương Băng sẽ bắt bạn đi. Ma vương Băng nói rằng thứ đó là quái vật do ma quỷ hóa thành, nó sẽ ăn thịt người đấy, mọi người ở đây đều rất sợ.”

Tôi nói: “Làm gì có chuyện như vậy, ngày nào mình cũng phơi nắng, rất ấm áp.”

Cô ấy ngây ngốc hỏi tôi: “Ấm áp là gì vậy?”

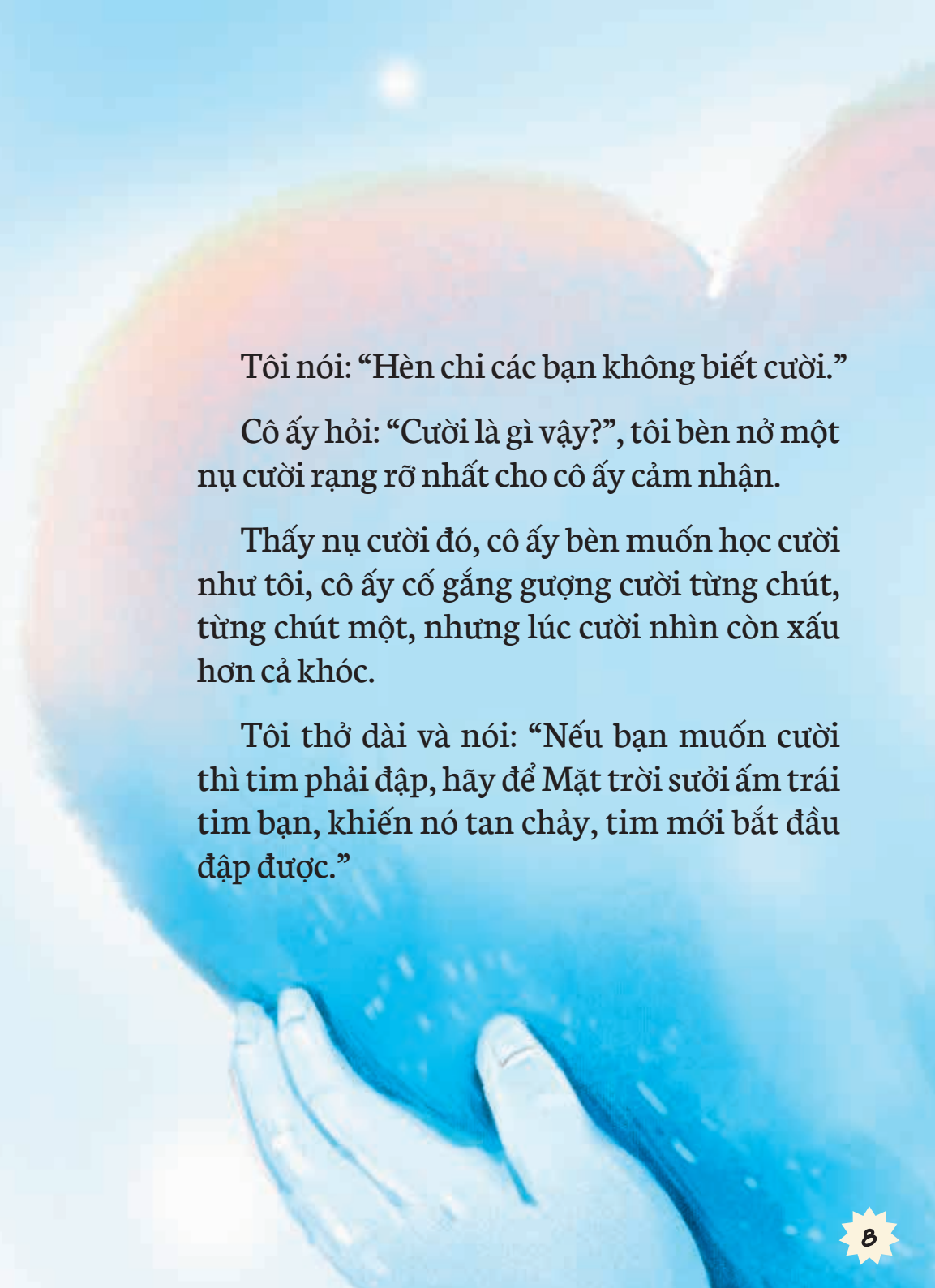
Tôi bèn đưa tay của mình ra và bảo cô ấy thử chạm vào: “Bạn hãy thử cảm nhận là sẽ hiểu.”

Cô ấy áp bàn tay lạnh giá của mình vào lòng bàn tay của tôi và nói: “Oa, thật thoải mái, đây gọi là ấm áp sao?”

Nói rồi cô ấy áp bàn tay của tôi vào phía trước ngực, tôi giật mình nói: “Ôi, sao tim của bạn lại không đập vậy?”

Tôi áp tay cô ấy vào ngực tôi, cô ấy như chạm phải điện, toàn thân run lên: “Oa, tim của bạn còn biết đập nữa sao? Chúng mình ở đây, trái tim của ai cũng giống như một khối băng, không hề đập.”

Tôi nói: “Hèn chi các bạn không biết cười.”

Cô ấy hỏi: “Cười là gì vậy?”, tôi bèn nở một nụ cười rạng rỡ nhất cho cô ấy cảm nhận.

Thấy nụ cười đó, cô ấy bèn muốn học cười như tôi, cô ấy cố gắng gượng cười từng chút, từng chút một, nhưng lúc cười nhìn còn xấu hơn cả khóc.

Tôi thở dài và nói: “Nếu bạn muốn cười thì tim phải đập, hãy để Mặt trời sưởi ấm trái tim bạn, khiến nó tan chảy, tim mới bắt đầu đập được.”

Cô ấy lại hoảng hốt trước 2 chữ “Mặt trời”, liền bảo tôi: “Nếu bạn nói 3 lần liên tiếp nó sẽ đến ăn thịt bạn.”

Tôi liền nói: “Vậy mình sẽ nói liên tiếp 3 lần từ Mặt trời cho bạn nghe, Mặt trời, Mặt trời, Mặt trời!”

Cô ấy vội vàng bịt tai mình lại không dám nghe thêm. Thế là, tôi bèn nói: “Xem bạn sợ chưa kìa! Thế giới Mặt trời rất đẹp, các bạn bị Ma vương lừa rồi!”

Cô ấy vội nhìn xung quanh, rồi hỏi một cách dè dặt: “Thế giới Mặt trời thực sự đẹp như vậy sao?”

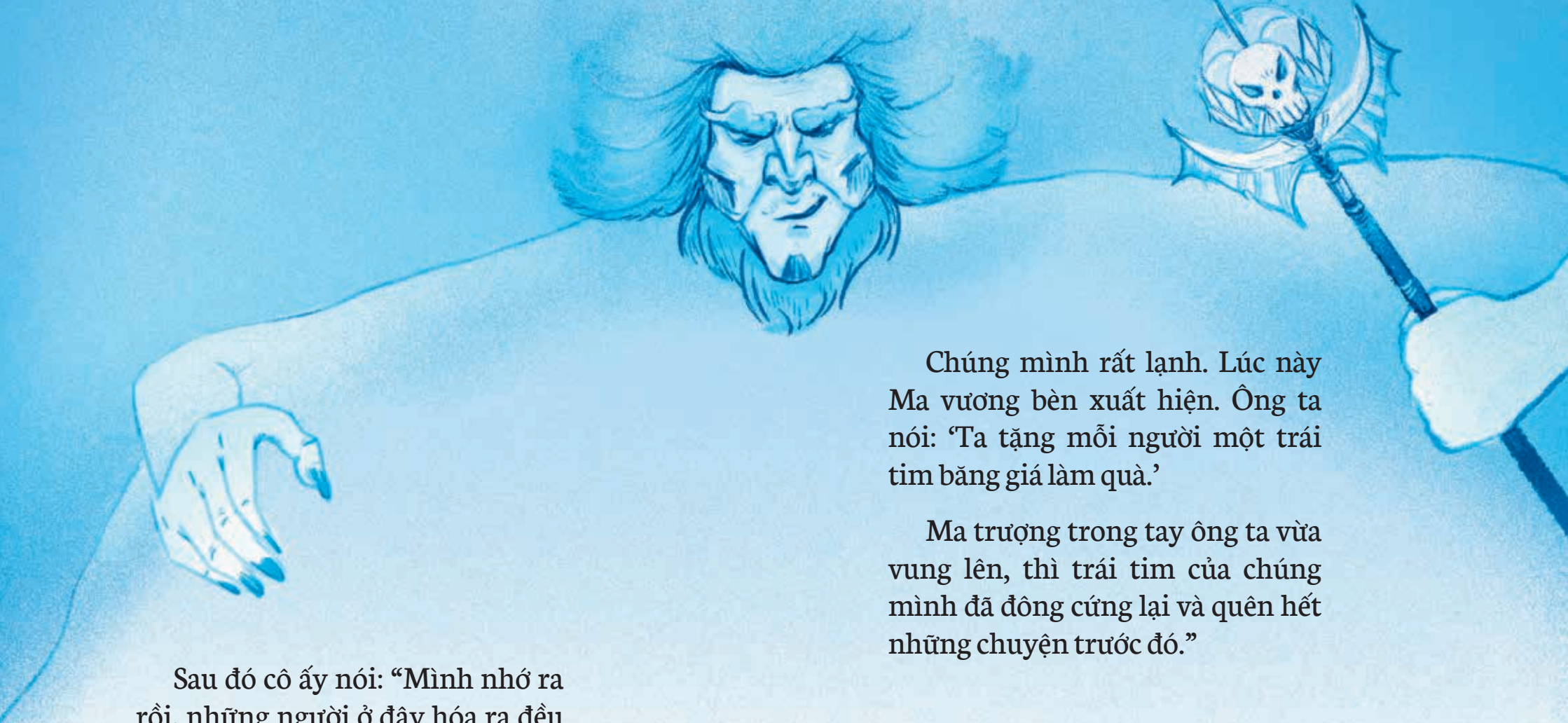
Tôi nói: “Bạn xem, bạn cũng nhắc đến Mặt trời rồi, có gì đáng sợ đâu? Nếu vẫn sợ, bạn thử nói thầm 3 lần liên tiếp xem sao.”

Cô ấy khẽ nói: “Mặt trời, Mặt trời,
Mặt trời.”

Vừa nói như vậy xong, cô ấy bèn lập
tức nắm lấy bàn tay của tôi rồi áp lên
ngực của cô ấy.

Oa, trái tim băng giá của cô ấy đã
tan chảy và bắt đầu đập thành thịch
thình thịch! Gương mặt của cô ấy tươi
cười rạng rỡ, tôi nói: “A, bạn đã biết
cách cười rồi đó!”

Chúng mình rất lạnh. Lúc này Ma vương bèn xuất hiện. Ông ta nói: ‘Ta tặng mỗi người một trái tim băng giá làm quà.’

Ma trượng trong tay ông ta vừa vung lên, thì trái tim của chúng mình đã đông cứng lại và quên hết những chuyện trước đó.”

Sau đó cô ấy nói: “Mình nhớ ra rồi, những người ở đây hóa ra đều đến từ Thế giới Mặt trời. Chỉ là một hôm tuyết rơi rất dày, mọi người đều ra ngoài quét tuyết. Không hiểu sao mọi người đều bị lún sâu vào đồng tuyết, trượt mãi, trượt mãi, rồi trượt đến Thế giới Băng tuyết này.

Tôi bèn nói: “Chà, chuyện là như vậy sao? Đáng sợ quá đi.”

Lúc này, ở phía xa có một ông lão bị ngã, nhưng không ai đỡ ông ấy dậy. Cô ấy nói: “Từ khi có trái tim băng giá này, mọi người đều trở thành như vậy đó.”

Hai chúng tôi chạy đến bên ông lão, chắc hẳn ông bị ngã rất đau, làm thế nào để đỡ ông dậy đây!

Thế là, chúng tôi bèn hô mấy tiếng để lấy sức nâng ông lão dậy. Hơi thở ấm áp của chúng tôi đã khiến trái tim băng giá của ông tan chảy!

Ông lập tức tươi tỉnh, nói: “Ái chà, ông nhớ ra Thế giới Mặt trời rồi, Chúng ta hãy cùng đi nói cho nhiều người hơn nữa biết chuyện, để mọi người đều trở về với Thế giới Mặt trời! Mau đi nhanh thôi nào!”

Hai chúng tôi đồng thanh đáp: “Chúng con cũng muốn trở về Thế giới Mặt trời ạ!”

Ông lão thấy vậy nói: “Chúng ta không thể bị mắc kẹt ở đây với Ma vương, chúng ta phải đi nói cho nhiều người biết sự thật, tất cả chúng ta sẽ cùng trở về Thế giới Mặt trời!”

Chúng tôi bèn nói với những người đi ngang qua về Thế giới Mặt trời.

Nhưng mà mọi người không một ai dám nghe hai chữ “Mặt trời”, có người sợ đến mức tránh ra rất xa, cứ như thể chúng tôi là quái vật vậy, có người còn lạnh lùng nói: “Đừng có làm phiền tôi, liên quan gì đến tôi chứ.” Có người còn đi báo với vệ binh...

Tôi có chút nản lòng, nhưng ông lão và bé gái vẫn dốc sức tiếp tục nói với mọi người. Chỉ thấy ông lão nắm tay một cậu thanh niên nói chuyện rất lâu. Cuối cùng ông nói: “Chàng trai à, cháu đã nhớ ra Thế giới Mặt trời chưa? Ánh mặt trời ấy ấm áp, còn ấm áp và hòa ái hơn trái tim này của ta!”

Ông đặt tay của cậu ấy lên ngực mình, cậu thanh niên như bị điện giật, thốt lên: “Ôi, Mặt trời! Mặt trời! Cháu nhớ ra rồi, cháu nhớ ra rồi!”

Chỗ cô bé cũng có một di đã nhớ ra Mặt trời, họ bèn cùng nhau nói với những người khác về Mặt trời.

Lúc này có người đã báo tin cho Ma vương Băng, chúng tôi bị tầng tầng lớp lớp vệ binh vây quanh.

Ma vương Băng vừa chạy đến, ông ta vô cùng tức giận, vừa chạy vừa hét lên: “Ta sẽ đóng băng tất cả các người!”

Không xong rồi! Nếu Ma vương Băng vung Ma trượng lên thì toàn bộ chúng tôi đều sẽ quên mất Thế giới Mặt trời. Không, chúng tôi không được quên Thế giới Mặt trời!

Toàn thân chúng tôi đều nóng bừng lên, một luồng hơi ấm xông thẳng lên không trung. Bầu trời do tuyết trắng tích tụ thành bông chốc tan chảy, để lộ ra một miệng hố lớn. Ánh mặt trời vàng kim chiếu thẳng vào bên trong miệng hố!

Tất cả đám vệ binh và những người đang đứng xung quanh quan sát đều được ánh sáng ấm áp của Mặt trời chiếu rọi.

Ma vương Băng chưa kịp vung Ma trượng của mình thì đã bị hóa thành vũng nước cùng với đám vệ binh của mình rồi.

“Xoạt” một cái Thế giới Băng tuyết đã biến mất rồi.

Khi tôi định thần lại nhìn, đây chính là công viên ở cạnh nhà tôi, có hoa cỏ, cây xanh, đường nhien còn có cả ánh mặt trời vàng rực rỡ.

Các bạn nhỏ ơi, các bạn có thấy tầm quan trọng của việc minh bạch chân tướng chưa nào!

Vì lời nói dối luôn sợ bị người ta vạch trần. Khi mọi người dám tiếp nhận chân tướng, dám nói lên sự thật thì kẻ ác sẽ không thể lừa gạt chúng ta bằng những lời dối trá, như vậy mọi người sẽ thoát khỏi sự kiểm soát của kẻ ác!

Ngồi trên những đóa hoa sen xinh xắn là một nhóm các bạn nhỏ ở Đức đang trình diễn các bài công pháp của Pháp Luân Công trong dịp kỷ niệm Ngày Thiếu nhi.

Những đóa hoa sen khai nở rạng rỡ, ngày Tết Thiếu nhi cũng vì thế mà có thêm sức sống tươi mới!

KÍNH MỜI QUÝ ĐỘC GIẢ THAM
KHẢO BẢN GỐC TIẾNG TRUNG

Ấn phẩm này thuộc bản quyền của Minghui.org. Minh Huệ sẽ biên soạn các nội dung trên trang web và xuất bản theo định kỳ hoặc vào những dịp đặc biệt.